

Debat: Meningsfisse, speltfisse og klynkekusse. Hvor er snøftepikken eller Hadedilleren Helge? Backstage: Hvorfor overholdes regler for modelleres sundhed ikke i Danmark? Begejstring: Medier og sponsorer flokkes om sportsmænd.

KVINDEN & SAMFUNDET

Nummer 1 • Årgang 128 • Juni 2012

Et ulige spil

Tema: Sport handler om personligt værd, om rollemodeller, om økonomi og om sundhed. Derfor må der andet og mere til end markedet, medieguruer og sponsorater, hvis ligestilling skal gælde i sportens verden.

{ verdens ældste }
kvindeblad }

Kære Læser

Da min søster var 14, spillede hun tennis. Meget tennis – nærmest hver dag stod hun på banen og bankede boldene over nettet. I klubben i Viborg var der mange gode piger på hendes alder. De gode drenge på 14 år var der imidlertid længere imellem. Alligevel var det ikke altid, at min søster kunne komme med ud og spille holdturnering. I 90'erne bestod et tennishold nemlig af tre drenge og en pige.

I januar mødtes redaktionen for at beslutte, hvad dette nummer af *KvindenøSamfundet* skulle handle om. Køn og sport blev valgt. Da vi sad og talte om emnet, stod det nemlig hurtigt klart, at der var mange ting, der undrede os:

Hvorfor er der næsten ingen kvindelige klub- og forbundsformænd i dansk idræt? Hvorfor er præmiesummerne langt større for mænd end kvinder – og hvorfor er det overhovedet lovligt i en verden, hvor love om ligeløn og forbud mod diskrimination hersker? Hvorfor spiller drengene i skolegården fodbold, mens pigerne sjipper? Hvorfor er boksning først i år blevet en disciplin, som også kvinder må dyste i ved OL? Hvorfor handler næsten alle sportsnyheder om mandlige sportsudøvers præstationer? Og hvorfor er sportsnyheder, der udelukkende fortæller om mandlige sportspræstationer, overhovedet en integreret del af tv-stationernes nyhedsudsendelser? Vi undrede os den eftermiddag i januar, og det er der kommet dette temanummer ud af.

I nummeret kan du også læse et skarpt portræt af den aktuelle feminisme-debat og få et indtryk af de forhold, der præger danske modellers arbejdsmarked, når *KvindenøSamfundet* går bag scenen ved årets første Copenhagen Fashion Week.

God læselyst!

Mette Marie Stæhr Harder, redaktør

Udgiver

Dansk Kvindesamfund
Niels Hemmingsensgade 10, 3. sal,
1153 København K.
Telefon og fax: 3315 7837
E-mail:
sekretariat@danskkuindesamfund.dk
www.danskkuindesamfund.dk

Støtte

Udgiuet med støtte fra
Hulda Pedersens Legat

Redaktør

Mette Marie Stæhr Harder
mmstaehr@gmail.com

Foto

Ty Stange
www.ty-stange.dk

Design og layout

Komma
www.kommaweb.dk

Repro og tryk

Reklameholdet, Jylland - Filipsen
Dalbyvej 93, 6000 Kolding,
www.reklameholdet.dk

Trykkes i 1400 eksemplarer

ISSN: 0106-5084

www.kuindenogsamfundet.dk

Dansk Kvindesamfund

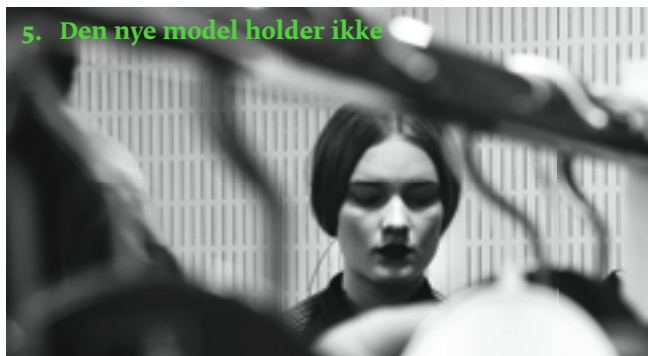
Bladets leder udtrykker Dansk Kvindesamfunds holdninger. Øvrige artikler i bladet er ikke nødvendigvis i overensstemmelse med foreningens synspunkter.

Dansk Kvindesamfund arbejder for fuld ligestilling af og ligeværd for kvinder og mænd, så de på lige vilkår kan gøre deres indsats i hjem, erhverv og det offentlige liv.

4. Leder: Kvinder og sport

»Selvom boksning har været på mændenes OL-program i over 100 år, er det først nu muligt for kvinder at deltage. Dansk Kvindesamfund ønsker de kvindelige boksere god kamp og håber, at disciplinen igen er på programmet i 2016.«

5. Den nye model holder ikke

7. Når modelbureauet tager ansvar

9. Den travle tissekone og den dovne pik

28. Bøger: Kristina Nya Glaffeys *Padder og krybdyr*

12. Tema: Sport

- 14. At kaste som en pige
- 16. Let's get ready to rumble
- 18. Kampen om sponsoraterne
- 20. Medierne foretrækker sportsmænd
- 22. Når sundhed fører til sygdom
- 26. Spillet om ligestilling

30. Kvinden&klummen: Fødsler på samleband

32. Portræt: Manu Sareen

LEDER

Kvinder og sport

VED OL I 1928 blev det tilladt for kvinder at deltage i atletikdisciplinen løb. Efter at målstregen var passeret, skulle flere af kvinderne tilsyneladende have ladet sig falde forpustet omkuld i græsset. Det startede en heftig diskussion om, hvorvidt det var en passende opførsel for kvinder. Konsekvensen blev, at kvinder atter blev forment adgang til denne atletikdisciplin. Først i 1960 fik kvinderne lov til at løbe igen.

I ÅR DEBUTERER KVINDEBOKSNING til OL. Selvom boksning har været på mændenes program i over 100 år, er det første nu muligt for kvinder at deltage. Dansk Kvindesamfund ønsker de kvindelige boksere god kamp og håber, at disciplinen igen er på programmet i 2016.

DET FRIVILLIGE ENGAGEMENT i Dansk Kvindesamfund blomstrer. Vi har skabt plads til en højere grad af aktiv medlemsinvolvering, og det er blevet en stor succes. I løbet af det seneste år har vi dannet tre strategisk vigtige frivilligrupper. Den ene gruppe er redaktionen bag dette blad. *Et ulige spil* er den nye, frivillige redaktions anden bladudgivelse.

DE LÆSERE, der modtager nyt fra Dansk Kvindesamfund på Facebook, kan ikke undgå at have bemærket den forvandling, der er foregået på vores side det sidste halve år. Det er Mediegruppens fortjeneste. Gruppen har sæde i Aarhus og vil blive en vigtig aktør i den igangværende udvikling af organisationens

mediestrategi. Den sidst ankomne af de tre grupper er Kommunikationsgruppen. De er skaberne af vores nye, eksterne nyhedsbrev. Så kære læser, hvis du ikke allerede abonnerer på nyhedsbrevet, så gå ind på vores hjemmeside og tilmeld dig – og nu, du alligevel er på nettet, så find os også på Facebook og tryk 'like'. Det er tiden værd.

DET ER I DANSK KVINDESAMFUND, det sker. Dansk Kvindesamfund betræder i disse år nye stier i takt med den udvikling, der er sket i samfundet. Der er stadig lang vej, før vi har reel ligestilling mellem kønnene, men udviklingen har skabt positive ændringer, der betyder, at rigtig mange kvinder i det danske samfund ikke længere føler sig undertrykte.

VI SKAL DERFOR FREMOVER være på forkant med udviklingen, bidrage til at formulere fremtidens udfordringer og ikke mindst sikre handlinger, der imødekommer den nye tids udfordringer for kvinder i samfundet. Vi vil fortsat arbejde for ligestilling og ligestilling, ligesom vi løbende skal blive klogere på, hvilke konkrete og strukturelle udfordringer, der medvirker til, at kvinder – på trods af den positive samfundsudvikling – alligevel udnyttes, udbyttes, handles, misbruges, gives mindre i løn og holdes eller holder sig uden for indflydelse i erhvervslivets og den offentlige sektors top.

VI TROR PÅ, at tiden er inde til, at der skal findes nye strategier for, hvordan man bedst, klogest og med størst effekt kan påvirke udviklingen i praksis – og her vil vi gå forrest.

Lisa Holmfjord, forkvinde

BACKSTAGE COPENHAGEN FASHION WEEK

De nye etiske regler for fotomodeller omkring mad og livsstil blev kun delvist overholdt til årets første Fashion Week. Danmark sakker nu agterud, når det gælder modellernes sundhed.

Ida Burchardi, foreningen Danske Modeller.

Den nye model holder ikke

AF MIA H. KRISTENSEN

Kun to af de tre krav til modellernes sundhed, som udgør de nye etiske regler (officielt kaldet Det Etiske Charter), blev overholdt under den københavnske modeuge i februar.

Den nedre aldersgrænse på 16 år for modellerne på catwalken blev overholdt ligesom den sunde mad, der skal stå backstage til modellerne, inden showet går i gang. Men det sidste krav i det etiske charter – det såkaldte sundhedstjek af mo-

deller – udeblev igen i år og møder stadig modstand i og udenfor branchen.

Hvorfor blev sundhedstjekket droppet?

Sundhedstjekket skulle omfatte en spørgeskemaundersøgelse blandt modellerne, et BMI-tjek, en blodprøve og en snak med en fagperson. Retningslinjerne for sundhedstjekket var udarbejdet i samarbejde med en psykiater fra Odense Uni-

versitetshospital. En privat aktør, som fx Falck, skulle efter planerne udføre tjekket en gang årligt – men projektet blev dog stoppet, inden det blev afgjort, hvem der skulle stå for de udgifter, der var forbundet med sundhedstjekkerne.

Den officielle grund til, at den danske modelbranche har droppet det tredje krav om et sundhedstjek af modellerne, er, at flere læger har kritiseret tjekket. Heriblandt er

overlæge Jan Jørgensen fra Børne- og UngdomsPsykiatrisk Selskab. Han mener ikke, at et sundhedstjek har nogen værdi i forhold til at opdage spiseforstyrrelser. Blandt andet fordi undervægt ikke nødvendigvis er lig med spiseforstyrrelser. Desuden har han kritiseret de interviews og de spørgeskemaer, der skulle være en del af sundhedstjekket, fordi modellerne hurtigt vil kunne aflure, hvad de skal svare for ikke at komme i risikozonen.

Ærgrer foreningen Danske Modeller.

Det ærgrer Ida Burchardi, som står bag foreningen Danske Modeller, at kravet om et sundhedstjek helt er droppet. Hun mener, at sundhedstjekket kan være med til at sygeliggøre og mistænkeliggøre modellerne endnu mere, end de bliver i forvejen.

– Men derfor bør projektet ikke droppes helt, siger hun.

– Modellerne er en udsat gruppe, og de kan have en levevis, der ikke er sund. Derfor bør et sundhedstilbud være tilgængeligt. Det er ikke meget anderledes end at vognmænd, som kører langt, jo også får tjekket deres ryg. I løbet af modeugen går nogle modeller op til ni shows på en dag, og det er meget krævende.

Med hensyn til kravet om den

sunde kost backstage undrer Ida Burchardi sig:

– Der er jo ikke nogen, der holder øje med, om der rent faktisk er sund mad backstage. Sidste år var vi fire modeller fra foreningen, som gik rundt og tjekkede.

Ida Burchardi mener, at der med fordel kunne være større fokus på den mad, der serveres. F.eks. kunne man fremhæve de positive historier – det kunne fremhæve de designere, der serverer ordentlig mad.

– Det er jo heller ikke sjovt at være økologisk landmand, hvis ikke der er nogen, der ser det, sammenligner hun.

I år er Danish Fashion Institute dog selv i gang med at evaluere forholdene backstage. Ida Ellinor Suhr fra Danish Fashion Institute fortæller, at de ikke har fået endeligt svar fra alle modelbureauerne endnu, men foreløbig ser det godt ud: Der har været sund mad backstage.

– Det, vi gør, er, at vi sender cateringtilbud ud fra tre virksomheder før modeugen, et tilbud som matcher de anbefalinger, Christian Bitz har udarbejdet på en sund og varieret kost og til en god pris, til alle showvirksomheder, og det har vist gode resultater, fortæller Ida Ellinor Suhr.

I det hele taget er Ida Burchardi ikke i tvivl om, at Danmark burde

gøre noget mere på sundhedsområdet:

– Det er snart ikke et spørgsmål om, at Danmark er førende på dette område, men et spørgsmål om, hvorvidt vi kan følge med den udvikling, der sker rundt omkring os i andre lande.

Når modelbureauet tager ansvar

AF MIA H. KRISTENSEN

Det danske modelbureau 2PM var blandt de første, der skrev under på det etiske charter, som blev lanceret i 2007. Samtidigt startede modelbureauet sit eget 2PM Academy, som består af en række workshops, der skal skabe en bevidsthed om mental og fysisk sundhed blandt unge modeller.

Direktør for 2PM, Peter Damgaard, tror nemlig ikke, at det etiske charter, der blandt andet måler modellernes BMI, kan afsløre, hvorvidt en model har en spiseforstyrrelse eller ej. Der skal mere til, og ifølge Peter Damgaard er det vigtigt, at

modelbureauerne også tager et ansvar for modellernes sundhed.

Fire gange årligt holder 2PM Academy workshops, hvor modellerne får undervisning i blandt andet træning, madlavning, coaching, catwalk og hudpleje, som er obligatorisk for bureauets modeller at deltage i.

Workshop i ernæring.

– På vores akademiforløb kommer modellerne på workshops i ernæring og sund madlavning på Professionshøjskolen Metropol. De lærer at træne med de rigtige intensive

øvelser. De får undervisning om pleje og vedligeholdelse af hud, hår og negle, og så har vi en coach, der sætter fokus på selvværd, så modellerne får en god psykisk ballast at møde verden med, siger Peter Damgaard om 2PM Academy.

Model Dorte Limkilde på 17 år var med helt fra 2PM Academys begyndelse. Hun var lige fyldt 14 år, da hun fik sit første modeljob:

– Vi var en gruppe af up-coming modeller, som blev sat sammen, og det var virkelig rart at følges med nogle. Det sociale er rigtig godt, fortæller Dorte.

De workshops, der omhandler selvværd, og hvor pigerne også bliver klædt på mentalt til at arbejde i modebranchen, fremhæver Dorte som særligt brugbare.

Føler man er en person – ikke et produkt. – Det er virkelig rart, at man kan mærke, at bureauet tager hånd om en. Det føles ikke, som om man er et produkt, men en person, siger hun videre.

– De unge modeller, der kommer ind hos 2PM, kommer fra vidt forskellige sociale lag og har derfor meget forskellig ballast med hjemmefra med hensyn til sund kost og motion, fortæller Peter Damgaard.

– Nogle kommer fra hjem, hvor der bliver spist masser af økologisk mad og dyrket motion, mens andre er vant til at sidde foran computeren og spille spil hele dagen.

Oplæring i sund livsførelse. Derfor ser 2PM det som sin opgave at oplære sine modeller til en sund livsførelse.

– Det er ikke nok at sætte sig ned med en model på 17-18 år, som for alvor er ved at udvikle sig, og sige, 'nu skal du også til at passe på med, hvad du spiser og starte med at dyrke noget motion'. Vi skal også tage et ansvar og have nogle tilbud parat til modellerne, mener Peter Damgaard.

Ikke alle de tilbud, som 2PM har forsøgt sig med, har fungeret efter hensigten, og man ændrer programmet undervejs. Tidligere var der fx en psykolog tilknyttet bureauet, men Peter Damgaard oplevede, at psykologerne tabte modellerne:

Dorte Limkilde fra modelbureauet 2PM.

– Vores modeller var ikke interesserede, og øvelserne var ikke relevante for dem. Derfor droppede 2PM denne del af programmet, men som et nyt tiltag har man til gengæld startet et nyt træningshold, der to gange om ugen træner udendørs.

En ekstra bonus ved 2PM's workshops har været, at initiativet ikke blot har øget modellernes bevidsthed om sundhed, men også skaber et unikt sammenhold, der er med til at styrke modellernes selvværd og selvtillid. Et aspekt som bliver bekræftet af 2PM-modellen Dorte.

– Det, at vi har været en gruppe af up-coming modeller, der har mødtes til både workshops og ude på jobs til modeugen, har givet et rigtig godt fællesskab.

Sådan gør man i andre lande:

England: Aldersgrænsen er minimum 16 år, og der er en række krav om løn- og arbejdsforhold samt nøgenhed, som fagforeningen Equity, der også repræsenterer modeller, har opstillet.

Frankrig: I 2008 blev en lov mod promovering af tynde modeller afvist i senatet, og siden er der ikke kommet nye tiltag på området.

Italien: Aldersgrænsen er minimum 16 år, og der er et sæt retningslinjer, som skal forebygge undervægtige modeller

Israel: En lov vedtaget i marts 2012 forbyder brugen af undervægtige (som ifølge WHO's definition skærer ved en BMI under 18,5) modeller i reklamer.

Spanien: Aldersgrænsen er minimum 18 år og BMI-grænsen er ligeledes 18. Modeller skal desuden gennemgå et lægetjek.

Er du til kloge artikler om køn, ligestilling og politik?

KuindenøSamfundet bragte de nødvendige nyheder og artikler om kvinders kamp for at få stemmeret for 100 år siden.

Nu giver vi indspark til debatten om køn og ligestilling – uanset om det handler om tørklæder, queer eller skilsmissemou.

Du kan blive medlem af Dansk Kuindesamfund for kun 225 kr. pr. halvår og få bladet bragt til døren.

Send os en mail med din adresse til: sekretariat@danskkuindesamfund.dk eller besøg os på www.danskkuindesamfund.dk

Dansk Kuindesamfund

Speltkusse, meningsfisse, klynkekusser... Vi lever i en verden, hvor kvinders karrierevalg, identitet og rolle i samfundet kan reduceres til rent kønsorgan. Vi spørger hvad fanden pikken laver imens, og om den dovne diller kan inspirere til en ny kamp for kussen?

Den travle tissekone og den dovne pik

AF RIKKE DREJER
OG FABIJANA POPOVIC

Kære Medbror. Kig på din pik. Kig nu på din nabos pik. Kig så igen på din egen pik, vent et øjeblik og ... jamen hurra, den er jo længere end din nabos! Sådan – har du det ikke allerede meget bedre, nu hvor du har set den bette krummerik, der gemte sig bag hækken?

Jo, selvfølgelig har du det! Du har nemlig prøvet den klassiske rute til kvindeligt selvværd 'min krop er konventionelt mere attraktiv end din krop'.

Hvis du nu mener, at denne lille intro til mandslemmet var en omgang pølsesnak, så er det helt naturligt, for man(d) forholder sig jo ikke til pikken.

Kvindekroppen – det er derimod noget helt andet. Forplantning er en kernekompetence, både kussen og pikken besidder, men udover at ha' flest navne, så ka' kussen, fjabben, fjamsen, fissen, missen, tissekone, vaginaen alligevel lidt mere end pikken. Kussen og co. er nemlig aktive i samfundsdebatten, det er pikken ikke.

Der er fx Vagina-monologerne, der italesætter kvinders ulighed i samfundet. Så er der Kussomaten, fotoboksen, der skal synliggøre hverdagskussen, og endelig er der

selvfølgelig Bitterfissen Bethany, der taler om hår i røven og om at bolle bedre end alle de andre.

Traditionelt har kussen (og dens navnefæller) været skældsord, der er blevet brugt til at nedgøre kvinder og i særlige tilfælde kvindagtige mænd. Det er sådan set stadig tilfældet, og så alligevel er der noget, der har forandret sig.

Før i tiden var snak om underlivet socialt stigmatiserende, men idag er der intet statutab forbundet med at sige 'fisse'. Man kan vel faktisk sige, at den moderne diskurs har gjort kussen konform. Speltkusse, meningsfisse, klynkekusser – hvorfor spille tiden på at argumentere? Tag et begreb, tilsæt en bindesteg, smid kusse eller fisse ned i blandingen og så ved vi alle sammen, hvilken type kvindemenneske, der tales om.

Både gamle og nye medier udstiller med glæde den vaginale diversitet i Dagens Danmark. Ja, kvinders tissetøj kan så mange ting – politisere, tilsvine, være en platform for kunstnerisk provokation. Men hvad fanden laver pikken imens? Hvor er Penismonologerne, Pikkomaten og Hadedilleren Helge?

1975 og frem – fra selvhjælp til 'designer vagina'. Den første udgave af *Kvinde kend din krop* vækker stor op-

mærksomhed. Bogen er med til at sætte kussen på samfundets dagsorden og vise den som en magtfuld del af kvindens krop.

I 1975 blev kvinder opfordret til at tage trussen af og sætte spejlet til underlivet, til at gøre oprør mod tvang og skam og indtage egen kusse med løftet pande.

Så gik der 40 år, hvor sex og nøgenhed gradvist har fyldt mere og mere i offentlige og private rum, og hvor 1970'ernes naturligt udseende kusse er blevet erstattet af pornindustriens designede vagina – glat, symmetrisk og æstetisk appellerende som et par foldede barnehænder. Det har sat sine spor i kvindelivet, fx er et voksende område indenfor den æstetiske medicin kussekirurgien. Hvis du hænger lidt med tissekone, er der altså hjælp at hente. Lægen fjerner gerne de ydre skamlæber, opstrammer vagina eller flytter en lidt for synlig klitoris. Hvis det skræmmer dig, er der selvfølgelig også de mindre indgreb som permanent hårfjerning (også af dem i numsen) eller hudblegning til dem, der er for brune i mellemkødet.

Adskillige kvinder er ret utilfredse med det, de fik fra naturens hånd. Statistik fra American Academy of Cosmetic Surgery viser således en årlig stigning på over 100% i efterspørgslen på vaginal plastik. Som en tilfreds bruger udtalte til womensnews.org:

– I had a labiaplasty and now I love the way I look; nice and neat and new. My vagina looks perfect.

I 2012 opfordrer kvindekenndin-krop.dk kvinder til at vise den vaginale diversitet ved at tage trussen af og sætte sig overskrævs på Kussomaten.

– Mange kvinder mener, at de ser forkerte ud i den region, hvis ikke

Og igen må vi undre os over, hvad fanden pikken

laver imens? Og hvorfor ingen har opfundet

Snøftepikken eller Ramsløgs-dilleren.

Hvorfor spille tiden på at argumentere? Tag et begreb, tilsæt en bindesteg, smid kusse eller fisse ned i blandingen, og så ved vi alle sammen, hvilken type kvindemenneske, der tales om.

de lever op til pornoidealet. Det vil vi gerne ændre!

Hverdagskusse versus Porno-kusse. Rationalet er, at kvinder bliver stærke ved at klikke sig ind på kusegalleriet og se indholdet af naboens trusse. Og det lyder da også plausibelt, at egen kønsdel opleves som mere rigtig, når man i frøperspektiv og close-up ser, hvad andre kvinder har mellem benene inklusiv blålige skamlæber og kusseslim.

Til gengæld må vi spørge: Hvad fanden laver pikken? Ved mænd slet ikke, hvor stærke de bliver, når de ser hinandens slappe pikke, rynkede nosser og daggamle nakkeost?

Kussens mørke side. I efteråret 2011 blev blogfænomenet Bitterfissen en national sensation, som dagblade som Information, Politiken og Berlingske ikke så sig for fine til at analysere og referere til. Hele den feministiske underskov blev også aktiveret: Modstanderne synes, Bitterfissen gik over grænsen og måtte hade kvinder, mens fortalernes syntes, det var forfriskende, at der blev talt lige ud af posen.

Tale lige ud af posen... hmm. Man undrer sig over, om det er, fordi vi til daglig går rundt og er for censurerede og egentlig har en undertrykt lyst til at sige det udtalte. At de fleste smukke, succesrige kvinder ikke kan skjule det længere. At vi godt ved, hvordan de har fået deres stillinger – os kan de ikke løbe om hjørner med. Endelig kom Bitterfissen og pegede på kejser(inden) og turde sige:

– Du har knaldet dig til tops.

Endelig var der en, der kunne fortælle mødre på Østerbro, at deres eksistens er meningsløs. At de kan bage nok så mange speltboller – men de vil altid kun være en tom

skal, og når de kigger sig i spejlet, ser de intet, de genkender. Definitionen på en speltkusse.

At kvinder, der tør være glade ved deres udseende og bedrifter, jo kun deltager i et skuespil, der skjuler deres egen uformåenhed. Her er det rart, at Bitterfissen endelig kan fortælle disse kvinder, at de fuldkommen har misforstået:

– NEJ, I er ikke imponerende kloge, selvstændige, smukkere end gennemsnittet og bla. bla. bla. herfra og til min hunds betændelsesfyldte analkirtler. NEJ, I lever ikke op til Bjerrehusstandarden. NEJ, det er ikke mændene, der skal mande sig op. Det er jer! Face reality (Fæces og realkredit). I er bunden. I er bitre. I er kedelige. I ligner allesammen hinanden med jeres udgroede klorinlokke, forfatterdrømme, Pandoraarmbånd og pinlige tilbudelse af de ligesindede køer i Albrightgruppen. I er 40+ kællinger fyldt med uforløste drømme og et utal af fiaskoer, og det skal I til at erkende, min pige. Så kan I i det mindste tage lidt point for at være autentiske. Og point har I brug for.

Men Bitterfissen er nu engang blot en blogger. På hendes blog har hun i for sig ret til at bruge den til at skrive, hvad hun lyster. Som Bethany selv siger, når hun bliver anklaget for at være lidt for grænseoverskridende, så findes al materiale på hendes blog – så det er ikke hende, der sprøjter galde ud i sfæren, men det er os andre, der aktivt opsøger det.

Det er tilsyneladende dejligt befriende, at nogen endelig tager bladet fra munden og afslører de kvinder for det, de i virkeligheden er.

Under begreber som speltkusser, klynkekusser og diverse herpes-referencer m.m. gemmer der sig en

forestilling om kvinder som ikke værende 'ægte' eller som ikke selv at have opdaget, hvor falsk deres opfattelse af deres eget liv og dem selv er.

Den gode, gamle jantelov bruger kussen til at pille kvinder ned – og igen er kussen blevet kvindens fjende.

Og igen må vi undre os over, hvad fanden pikken laver imens? Og hvorfor ingen har opfundet Snøftepikken eller Ramsløgs-dilleren.

Lille Kusse hvad nu? Hvordan kommer vi videre? Skal vi igen tage underbukserne af, sprede ben over spejlet og dele udsigten med resten af verden?

Nej tak! Og lad os lige slå fast, det siger vi ikke af mangel på respekt for de kvinder, der har kæmpet for at frigøre kussen. Vi og vores kusser skylder jer alt.

Vi mener faktisk, at der stadig skal kæmpes, fordi vi tilsyneladende lever i en verden, hvor kvinders karrierevalg, identitet, og rolle i samfundet kan reduceres til rent kønsorgan?

Ja, nogle af os er kvinder, men vi er fan'ne ikke vores kusse, så hold venligst op med at bruge den som en identifikationsfaktor.

Uanset om du mener det positivt eller negativt, om du taler glatbarberet eller ruhåret – drop det! Vi skylder os selv og hinanden at stræbe efter mere – at holde diskursen om kvinder over bælttestedet.

Så hermed en opfordring, lær af pikken og de mænd, den sidder på. De ved nemlig godt, at man ikke får respekt og status ved at lade samfundet beglo ens genitalier.

Et ulige spil: Sendetiden går til de mandlige atleter. Pengene går til de mandlige atleter, og beslutningerne tages af mandlige bestyrelsesmedlemmer. Desværre er sportens verden ikke mere ligestillet end det samfund, der omgiver den – men hvor ligestilling længe er blevet debatteret indenfor arbejdsliv, erhvervsliv og samliv, er sportslivet i store træk gået ram forbi.

Sportens verden er imidlertid alt for vigtig til at blive overladt til sig selv. Sport handler om personligt værd, om rollemodeller, om økonomi og om sundhed. Det bør derfor være andet og mere end markeds kræfter, medieguruer og kæmpesponsorer, der har indflydelse på sportens verden.

På de næste temasider sætter vi spot på ligestillingskampens blinde plet. Og vi håber, det vil afføde endnu større fokus på området. Vi fortæller om skævhederne, om kønsopfattelser og om det arbejde, der gøres i DIF for at bringe flere kvinder ind på sportens direktionsgange – hvilket desværre ikke er meget. Derfor er det opløftende, at netop sportens verden har vist, at en enkelt kvinde kan gøre en forskel. Således indledte tennislegenden Billie Jean King et langt sejt træk, da hun i 1970'erne nægtede at stille op til kamp, medmindre præmiesummerne blev ens for kvinder og mænd. ►

At kaste som en pige

Forestil dig en rundboldbane; et barn rammer tennisbolden med et bat, og bolden flyver i en lang bue over plænen til det bagerste område, hvor der ikke står nogen. Hvis bolden bliver grebet, vil det typisk være en dreng, som løber frem og griber. Pigerne står for det meste stille på stedet og afventer, at bolden lander i deres hænder. Sker det, vil pigen typisk løfte sin arm op – og hvis det er helt skidt – kun underarmen og kaste bolden tilbage til stopperen.

AF IDA BLINKENBERG LIDELL

Hvis en dreng skal returnere bolden fra bagenden af banen, vil han træde et skridt tilbage med det ene ben, vride den samme side af overkroppen tilbage, strække armen så langt tilbage som muligt og bruge hele sin krop til i en sammenhængende kraftfuld bevægelse at kaste bolden frem til stopperen.

Iris Marion Young, som er professor i Statskundskab i Chicago, skrev i 1980 et essay: "Throwing Like a Girl: A Phenomenology of Feminine Body Comportment, Motility, and Spatiality". En titel der kan oversættes til: "At kaste som en pige: En fænomenologisk undersøgelse af feminin kropsbrug, bevægelse og rumlighed." Young undersøger, hvorfor der er en særlig måde, hvorpå piger kaster, og ikke bare kaster, men går, sidder og løfter. Pigers bevægelse med et formål er det, Young undersøger.

Essayet er nu en klassiker inden for så forskellige fagområder som sociologi, medicin og pædagogik. Der er sket meget de sidste tre årtier: Håndboldpigerne har overbevist os om, at kvinder kan kaste, og fodbold er blevet den største sport for kvinder. Alligevel kan jeg stadigvæk genkende Youngs observationer i min hverdag.

Youngs vigtigste pointe er, at piger ikke udnytter deres kroppe fulde potentiale. Og ja, der er fysisk forskel på mænd og kvinder, men den forskel er ikke nok til at

begrunde, hvorfor kvinder ikke bruger deres krop fuldt ud. Og når der er tale om børn, vil drengene først blive stærkere end pigerne sidst i folkeskolen. I et spil rundbold kan en pige kaste en bold tilbage til stopperen med samme kraft, som en dreng kan.

Tre båndspænd. Ifølge Young er der tre tydelige tegn på, at piger ikke udnytter deres kropspotentiale:

Piger bruger kun en del af kroppen til at udføre en opgave. Hvis de skal kaste, bruger de armen, selvom man får et bedre kast af at bruge hele kroppen. Skal de løfte, bruger de kun armene i stedet for at fordele kraften til benene. Young skriver, at det skyldes, at piger har en fragmenteret kropsopfattelse. I stedet for at se kroppen som en kraftfuld enhed, der handler i verden, ser hun forskellige kropsdele, som hun skal koncentrere sig om at kontrollere. Med andre ord; hun oplever sin krop som en ting istedet for et redskab til handling.

Piger frygter at blive såret. Fordi de oplever kroppen som en ting, der skal kontrolleres, oplever de den også som en sårbar ting. Young skriver:

– Vi har det som om, vi må fokusere vores opmærksomhed på vores krop for at være sikker på at få den til at gøre, hvad vi vil have den til at gøre, i stedet for at være opmærksom på hvad vi vil gøre med vores krop.

Piger bliver sjældent opfordret til aggressiv eller meget fysisk opførsel, hvorimod drengene helst skal klatre i træer, spille fodbold og i det hele taget bruge kroppen. Fra de er små, får piger at vide, at de skal passe på ikke at slå sig eller blive beskidte, og det sætter sig som en frygt for at komme til skade.

Piger forholder sig afventende. I stedet for at tage initiativ og bevæge sig hen mod noget, venter de, til de skal reagere på noget. F.eks. vil piger opleve en bold, der kommer imod dem, som noget, der kommer efter dem, og derfor møder de verden med den indstilling, at de skal forsvare sig selv i stedet for at handle udadvendt og foregribe situationen. Young skriver, at kvinden opfatter sig selv som bevægelsens objekt i stedet for bevægelsens ophav.

Yes, I cannot. Young påpeger, at piger ved, at de i princippet kan gøre mere eller mindre det samme som drenge. Men samtidig gør de tre ovennævnte tendenser – den fragmenterede kropsopfattelse, frygten for at slå sig og passivitet – sig gældende. Derfor bliver det en modsætningsfyldt affære at vokse op og blive kvinde. Young skriver:

– Vi beslutter på forhånd – sædvanligvis fejlagtigt – at opgaven er for svær, og gør derfor ikke vores bedste. Derfor bliver forestillingen om kvinders fysiske underlegenhed en selvopfyldende profeti.

Let's get ready to rumble ...

AF SARA LYKKE TØNNER HANSEN.

Boksning har traditionelt været forbundet med store, muskuløse mænd, men i dag indtager kvinder en stadig større plads i ringen.

I 688 før vores tidsregning kom boksning som disciplin med på de Antikke Olympiske Lege. En herre ved navn Onomastos kunne kalde sig for den første olympiske boksemeister. Siden da har boksning som disciplin blandt mandlige idrætsudøvere stortrivedes, og blandt de bokserere, der har gjort sig bemærket, er Mohammed Ali, Evander Holyfield, Mike Tyson – og herhjemme Mikkel Kessler. Men hov, hvor er kvinderne?

På OL-programmet for første gang.

Kvindeboksning har i mange år været et særsyn, og i 2012 er det første gang, at kvinder kan stille op i disciplinen boksning til OL. Grunden til, at disciplinen først bliver åbnet for kvinder nu, er ifølge Jesper Frigast Larsen, der er OL/elitechef i Danmarks Idræt Forening, at der ikke har været nok kvindelig bokserere på konkurrenceplan før nu. Frigast Larsen forklarer, at de sportsgrene, der er repræsenteret ved OL, alle har en etableret struktur og en stor udbredelse. Interessen skal altså opstå hos et bredt publikum, før der bliver gjort overvejelser, om det er OL vær-

digt. Det har indtil nu manglet indenfor boksning, men nu er disciplinen blevet OL-moden.

I forbindelse med udvidelsen af konkurrencer i OL ser Frigast Larsen en klar udvikling:

– Det er helt klart, at de traditionelle mandesportsgrene nu i langt højere grad også bliver dyrket af kvinder. Og tendensen ved OL er, at alle konkurrencer udbydes for begge køn.

Den næste sportsgren, kvinderne indtager til de Olympiske Lege, er skihop. Faktisk er der kun få sportsgrene, der er reserveret til det ene køn. En af dem er rytmisk sport, som kun kvinder kan stille op i.

Kan kvinder ikke lide brækkede næser?

Frigast Larsen fastslår, at der ikke har været reel modstand mod, at kvinderne trækker i boksehandskerne, og beslutningen om, at kvinder må stille op i disciplinen boksning, har ikke afledt nogen større diskussioner.

Han mener, at der primært er

æstetiske årsager til, at sportsgrenen traditionelt ikke har været så populær blandt kvinder. Ifølge ham har det nemlig umiddelbart større betydning for kvinder end for mænd, om de får brækkede næser og blå øjne.

Denne påstand bliver blankt afvist af de to hårdtslående bokserere, Anita og Diana. Begge kvinder er enige om, at det hører med til sporten. Og de accepterer, at der er risiko for blå mærker, når man dyrker en kontaktsport.

En naturlig del af samfundsudviklingen.

De to bokserere ser kvindeboksnings fremgang som en del af samfundsudviklingen. På andre områder i samfundet har kvinder også haltet efter i forhold til mændene, men med demokratiseringsprocesser på både arbejdsmarkedet og hjemmefronten er turen nu kommet til sporten, mener de: Fra at en kvindes plads er i hjemmet ved kødgryderne, er der blevet talt om kvindernes selvstændig-

gørelse både på arbejdsmarkedet og i hjemmet. Og nu har kvinden også fået mulighed for at folde sig ud, der hvor hun vil, i sportens verden.

De to bokserere pointerer, at det ikke kun er kvindebilledet, der er i udvikling. Den moderne mand, der tager en god del af barslen og også passer de huslige pligter, findes efterhånden i flere og flere familier. Selvom der stadig i dag er heftige debatter om ligestilling og kønsroller, er der dog så mange områder, hvor kønnene er ligestillet – og det smitter også af i sportens verden. Som Diana udtrykker det:

– Det er blevet mere normalt for kvinder at gøre det samme som mænd. Folk har ikke så mange fordomme mere. Jeg tror, det er en samfundsudvikling, siger hun.

Hvem melder deres små piger til boksning? Dog er det klart, at der endnu er et stykke vej, før kvinderne indtager bokseringen

i hobetal. Det skyldes, at tradition og traditionelle kønsroller stadig er en hæmsko. Som Anita pointerer, »Hvem melder sine små piger til boksning?«

Selvom hverken Anita eller Diana er blevet mødt med fordomme, fordi de udøver en traditionel mandesport, kan de godt sætte sig ind i, hvorfor mange kvinder ikke er tiltrukket af en boksering.

– Det er virkelig klamt. Der er sved overalt, og der stinker. Man er meget fysisk og kommer meget tæt på sin modstander, som også sveder. Det er virkelig en klam sport, udbryder Anita.

Måske er der ved at blive åbnet en dør? I øjeblikket vinder den lidt blødere og mindre konkurrenceprægede form for boksering, fitness-boksering, frem

rundt om i Danmarks fitnesscentre.

I denne bokseform er fokus på kondital og kalorieforbrænding. I centrene leger de kvindelige motionscentermedlemmer med den traditionelt mandlige disciplin, uden at de bevæger sig helt over på disciplinens præmisser – med alt hvad det indebærer af nærkontakt, sved, blod og tårer. Det giver dem en fornemmelse for, hvad boksering handler om. Dermed kan fitness-bokseringen fungere som en indgang til bokseringen for de kvinder, der har mod på at tage kampen op.

Både Frigast Larsen samt Anita og Diana er i hvert fald enige om én ting: Kvindeboksering er kommet for at blive!

Kvindesport er stærkt nedprioriteret, når det kommer til sponsorater og investering. Team Danmark tildelte i 2010 1.038 atleter støtte, men kun en tredjedel af dem var kvinder.

Kampen om sponsoraterne

AF NYNNE-CECILIE SCHMIDT

Til trods for en stigende interesse for kvindesport modtager mere end dobbelt så mange mænd Team Danmark-støtte som deres kvindelige 'ligemænd'. Selvom flere rapporter har peget på det store potentiale, der ligger i investering indenfor kvindesport, har mange virksom-

heder stadig ikke grebet bolden. Dette kan få tunge konsekvenser for folkesundheden, spår en ny britisk undersøgelse.

I Danmark viser Team Danmarks egne opgørelser, at organisationen i 2010 støttede 349 kvindelige atleter, mens antallet af mænd, som

modtog Team Danmark-støtte, var mere end dobbelt så højt, nemlig 738. Selvom kvinderne faktisk var ansvarlige for at hive 38 (plus syv mix-medaljer) ud af de 73 medaljer, som blev hentet hjem til Danmark i 2010, er der ikke meget, der tyder på, at denne praksis bliver ændret.

»Medierne sælger ikke deres dækning til publikum, de sælger publikum til sponsorerne.«

Gertrud Pfister

Proceduren var nemlig nøjagtig den samme året før, hvor kvinderne også stod for majoriteten af medaljepuljen.

Penge at hente. En britisk benchmark-rapport fra efteråret 2011 slår ellers fast, at der er mange penge at hente for investorer i kvindesport, fordi den appellerer til et bredere publikum. Dette kan Gertrud Pfister, professor i idræt ved Københavns Universitet, bekræfte.

– Studier i Sverige viser, at nogle af de kvindelige fodboldhold får rimeligt med opbakning – at de får ligeså mange tilskuere som mænd på det samme niveau. Der er eksempler på, at kvindeholdet indenfor fodbold er mere populært end mandeholdet. Fx i Umeå, siger hun.

Det er altså ikke, fordi der ikke er folkelig opbakning. Derfor kan det også synes utroligt, at der stadig postes 120 gange så mange sponsorpenge i mandesport som i ren kvindesport, og at mængden af Team Danmark-støttede kvindelige atleter kun udgør 32%.

Kronerne følger mediedækningen. Forklaringen på, at der kun gives så få midler til kvindesport, er, at antallet af sponsorater hænger sammen med mængden af eksponering i medierne, der igen afhænger af antallet af sponsorater. Der er altså tale om en negativ spiral. Gertrud Pfister forklarer:

– For at sportsbegivenheder kan tiltrække tilskuere, skal de både annonceres og dækkes af medierne. Samtidig fungerer atleter og spillere som agenter for potentielle sponsorer. For hvis atleterne eksponeres i medierne, så eksponeres også de produkter, som sponsorerne ønsker at sælge. Og her er kvinderne stærkt underrepræsenteret.

– Hvis medierne ikke er interesserede i kvindesport, bliver kvindesport ikke dækket, og hvis de ikke får mediedækning, får de ingen sponsorater. Medierne sælger ikke

deres dækning til publikum, men de sælger publikum til sponsorerne, uddyber hun.

Et smash for ligestilling. En undtagelse fra den negative spiral er tennis. Her ryger relativt store sponsorbæb i også kvindernes retning. Allerede i 1970'erne indførte man i US Open i tennis, at præmiesummerne skulle være ens for mænd og kvinder. Bannerføreren for denne ændring i opfattelsen af mænd og kvinders rolle indenfor sporten var

tennislegenden Billie Jean King, som nægtede at stille op, med mindre præmiesummerne blev ens for mænd og kvinder. I 2006 blev lige præmiesummer indført i Australian Open og French Open. Wimbledon fulgte efter i 2007, så kun størrelsen på sejrstrøfæerne nu symboliserer forskellen. Udviklingen indenfor tennis er et eksempel på, at en enkelt kvinde kan gøre en forskel.

Keramiker Sara Scheel

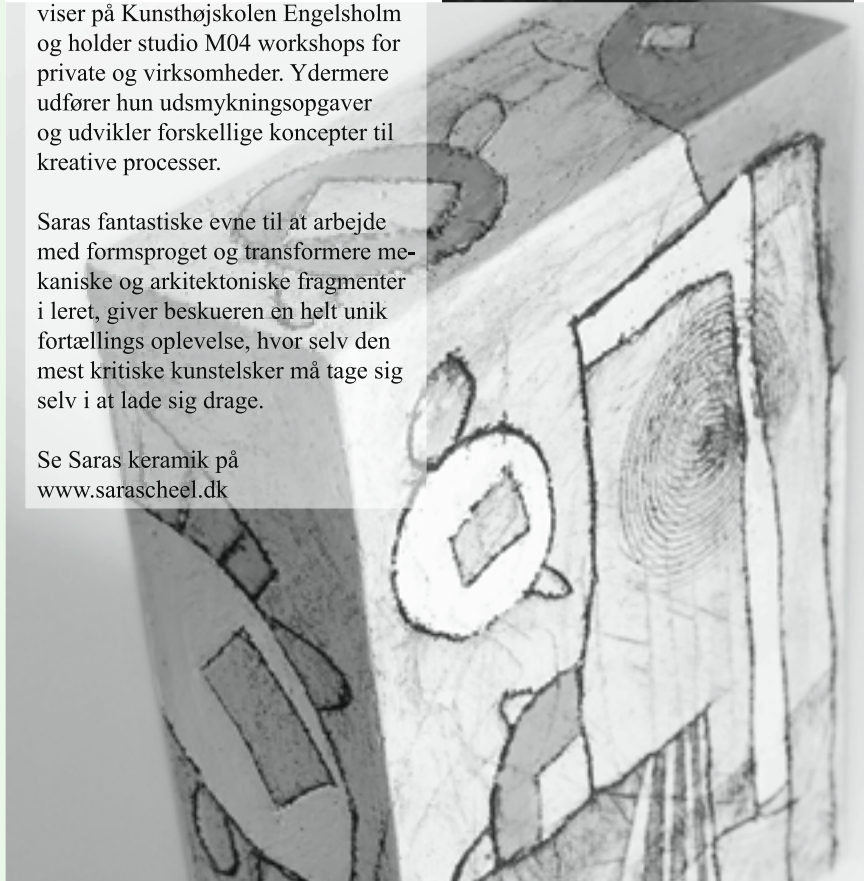
Skaber af Mathildeprisen 2012

Sara er uddannet på Danmarks Designskole på Bornholm i 2004.

Hun udstiller sin keramikkunst på gallerier og kunstforeninger, underviser på Kunsthøjskolen Engelsholm og holder studio M04 workshops for private og virksomheder. Ydermere udfører hun udsmykningsopgaver og udvikler forskellige koncepter til kreative processer.

Saras fantastiske evne til at arbejde med formsproget og transformere mekaniske og arkitektoniske fragmenter i leret, giver beskueren en helt unik fortællings oplevelse, hvor selv den mest kritiske kunstelsker må tage sig selv i at lade sig drage.

Se Saras keramik på
www.sarascheel.dk

Mens den mediedækning, kvinderne får, ofte er fokuseret på seksualitet, familieforhold og privatliv, vurderer man i langt højere grad mændene på deres sportslige præstationer.

DR-sportens ankermand, Peter Møller.

Foto: Bjarne Bergius Hermansen, DR.

Medierne foretrækker sports mænd

AF NYNNE-CECILIE SCHMIDT

Klokken er 18.57, og Peter Møller, tidligere angriber på fodboldlandsholdet, præsenterer de to tophistorier i DR-Sportens aftenudsendelse: Dansk Boldspil Union (DBU) har valgt at rejse sag mod Aab og FCK, efter en mand i går aftes ødelagde superligaopgøret mellem de to klubber – og den nedrykningstruede fodboldklub Lyngby melder nu om højt humør efter en sejr over FC Midtjylland.

– Og nu til udlandet. Et hold, der ligesom Lyngby heller ikke vil lægge sig ned, er det spanske storhold Real Madrid. José Mourinhos mandskab tromler nemlig videre i den spanske liga, fortsætter speakeren.

Igen i aften er der ikke noget indslag om kvindelige sportsudøvere. Sådan er det ofte – ifølge statistikken har kun ét ud af otte indslag fokus på kvindelige sportsudøvere.

Kvindesport underrepræsenteret i medierne. Sendefloden for DR-Sporten er altså ikke særegen. Herhjemme fokuserer hele 85 % af artiklerne på mandlige sportsudøvere. Kvinderne må dele den resterende medieflade med sportsrelaterede emner såsom historier om indførelsen af en ny og lettere fodbold i en fodboldliga.

Det kvindelige skal fremhæves:

At sporten tilhører det mandlige univers, understreges også af det faktum, at køn næsten altid er en del af navnet i store internationale sportsforbund for kvinder, mens det stort set aldrig forekommer hos mændene. VM i fodbold hedder henholdsvis "FIFA World Cup" og "FIFA Women's World Cup", hvor kønnet altså ekspliciteres hos kvinderne, mens det hos mændene er helt underforstået, at det drejer sig om mandefodbold.

Og diskriminationen af kvindesport i medierne er på ingen måde en dansk tendens.

Ifølge Women's Sports Foundation går over 90 % af spalteplassen i medierne på globalt plan til dækning af den maskuline banehalvdel, mens kvinderne må nøjes med sølle 6-8 %.

Kvinderne på banen under OL. Under OL stiger mediendækningen af kvindesport dog markant. Dette kan Gertrud Pfister, som er professor ved Københavns Universitet, og som forsker i kvinder, sport og medier, bekræfte.

I 2004 afsluttede hun en undersøgelse af nyhedsdækningen under OL. Denne undersøgelse viste, at den danske mediendækning af kvindesport under OL i Athen i 2004 udgjorde omkring 24%. Til sammenligning fik mandlige atleter 55% af mediendækningen.

Ifølge Pfister kan denne tredobling skyldes, at kvinder generelt er bedre repræsenteret under OL.

– Samtidig er en medalje en medalje, uanset hvilket køn den bliver givet til, så hvis en kvinde vinder en medalje eller får en god placering, så er det næsten ligeså godt, som hvis det var en mand. Men der er stadig mindre dækning af kvindelige deltagere i OL end mandlige, slår Pfister fast.

Også under OL er mediendækningen kvalitativt anderledes for de kvindelige atleter end for de mandlige.

– Der er forskning, der viser, at dækningen af kvindelige atleter under OL også fokuserer mere på deres tøj, og hvordan de ser ud – deres hårfarve, frem for deres atletiske præstationer, fortæller Pfister og slår fast, at mediendækningen under OL følger samme mønster som den resterende mediendækning af sportsbegivenheder.

– Det er naturligvis ikke kun det, artiklerne handler om, men der er en tendens, forklarer hun.

Foto: Bjarne Bergius Hermansen, DR.

Kvinder fremstilles passive. Når kvindelige atleter endelig fremstilles i medierne, portrætteres de ofte på helt anden vis end deres mandlige sidestykke. En australsk analyse af de billeder, der følger med sportsartikler om kvindelige atleter, viser, at billederne ofte fokuserer på kvindernes ansigter, eller at billederne er taget i en anden sammenhæng end sportspræstationer. Der findes altså ikke ligeså mange action-billeder i historier om eliteidrætsudøvende kvinder som i artikler om mandlige atleters sportspræstationer.

Samtidig viser undersøgelsen, at sproget i artiklerne ofte bliver brugt til at udtrykke kvindernes svagheder og passivitet frem for deres atletiske kompetencer. Der ved konkluderer forskerne, at reportager typisk fremstiller kvindesport som mere passiv end mandesport.

Denne fremstilling kan Pfister nikke genkendende til. Men kampen om mediedækningen er ifølge Pfister mere kompliceret end som så:

- Det er en fordel for kvinder at spille på deres seksualitet indenfor sport, hvis de ønsker at opnå gode sponsorater, fortæller hun. For som hun forklarer:

- Hvis den kvindelige atlet er en lille grå mus, så er der ingen, der lægger mærke til hende.

Mangel på kvindelige rollemodeller. Forskning i danskernes motionsvaner i 2007 viser, at der sker en stor

nedgang i antallet af piger, der dyrker idræt i teenagealderen. Hvor piger er overrepræsenterede i forhold til drenge i antallet af børn, der dyrker idræt i alle aldersgrupper, er de underrepræsenterede, når de når 15-års alderen.

En stor del af danske teenagepiger rører sig altså for lidt. Ifølge Pfister er en af årsagerne, at piger i mindre grad end drenge opmuntres til at dyrke sport.

For det første får drengene blandt deres venner generelt mere opmærksomhed og en højere grad af positiv feedback for sportspræstationer, end piger gør.

- Der er megen prestige i drengegrupperne forbundet med at være en god fodboldspiller. Der er ikke megen prestige i at være god til sport internt i pigegrupperne, forklarer hun.

Flere forskere har peget på, at det gør en forskel for unge kvinders fysiske aktivitetsniveau, at de har sunde, kvindelige rollemodeller indenfor en bred vifte af forskellige sportsgrene, og at sport ikke fremstilles som noget maskulint.

På denne måde er Danmarks tennishelt nummer ét ubeskriveligt vigtigt for de unge pigers holdning til sport:

- Kvinder som Wozniacki signalerer, at man godt kan være en stærk kvinde og samtidig trendy. Vi har brug for rollemodeller, forklarer hun.

Hvide mænd bestemmer

Tal fra APSE, Racial and Gender Report Card, 2010, viser, at andelen af kvindelige og farvede sportsredaktører ligger på under 10 %. I Danmark har bare én ud af de 10 største sportsredaktioner en kvindelig redaktør.

Han pruster og stønner og hjuler derudad på løbebåndet, postkasserød i hovedet med sveden dryppende overalt. En midaldrende mand på 100 kg kæmper for at forandre den livsstil, der har ført til overvægten. Det er det første syn, der møder mig, da jeg træder ind i Fitness World på Vesterbro i København.

AF THEA ANN SØE PEDERSEN

Sport er sundt, og sundhed er godt. Det bliver vi i hvert fald bombarderet med i medier og kampagner. Og med god grund må det formodes, idet Sundhedsstyrelsens opgørelser viser, at 47pct. af den danske befolkning er overvægtig.

Tallet har været stigende inden for de seneste årtier, og det vidner om, at næsten halvdelen af befolkningen overspiser. Det skal selvfølgelig tages alvorligt. Men er der en grænse for sundheden?

I dag udvikler stadig flere psykiske kropsforstyrrelser og spiseforstyrrelser. Sygdommene rammer mænd og kvinder forskelligt. Kvinder ønsker at blive mindre, og mænd ønsker at blive større. Fælles for sygdommene er, at de er kendetegnet ved en sygelig optagethed af krop, mad og udseende, og de opstår i kølvandet af et samfund, der bliver stadig mere sundhedsfikseret.

Den lille spinkle pige. Tæt på den prustende mand står en ung kvinde på en stepmaskine. Hun er knap så rød i hovedet, men kæmper også hårdt og tramper løs på maskinen, som var Fanden efter hende. Hun er iført et par ultrakorte shorts samt en stram top på sin veltrimmede krop. Hun ser ikke ud til at have et eneste gram fedt for meget på kroppen. Tværtimod. Faktisk får hun mig til at tænke på de KZ-fanger, jeg har set billeder af i historiebo-

gerne, altså fuldstændig udmagret. Men alligevel denne ihærdige træning.

Pigen lider uden tvivl af anoreksi, der er en sygdom, som efterhånden er godt kendt i offentligheden. Sygdommen indebærer, at man overtræner og sulter sig. Ofte starter lidelsen med en af de slankeklure, som ethvert kvindemagasin med respekt for sig selv rummer, men kuren tager overhånd. Forstyrrelsen udvikles oftest i teenageårene, og det er hovedsageligt piger, der rammes af den. Som udgangspunkt kan alle piger rammes, men særligt piger med lavt selvværd og piger indenfor eliteidræt er i faregruppen for at udvikle anoreksi. Især unge eliteudøvere inden for gymnastik, løb og dans, herunder i særdeleshed ballet, er i højrisikogruppen. Det hænger sammen med, at disse sportsgrene fordrer en enten meget tynd eller lille krop.

Den store stærke mand. Modsat kvinders udvikling af spiseforstyrrelser, hvor formålet er at blive mindre, kan mænd udvikle megareksi, der betyder overdreven (vægt)træning med motivationen om at blive større og mere muskuløs. Desuden følger megarektikere ofte særlige diæter, men da disse er kalorieholdige, er de uden fare for egentlig underernæring.

Tilbage i træningscenteret går jeg

hen til området, hvor der er vægte og bænkpres. Her møder jeg Jan, der er en mand sidst i 20'erne, som har trænet fast i 10 år. Jan er en stor mand, med gigantiske muskler, synes jeg. Han har et par tatoveringer, og så er han temmelig solbrun med en kort, plysset frisure. Jeg afbryder ham i den koncentrerede træning for at spørge, om jeg må stille ham nogle spørgsmål. Han giver mig et venligt og imødekomende ja, hvorefter vi stiller os lidt væk fra de andre bænkpresse. Jan fortæller, at han tidligere har dyrket bodybuilding på et hobby-plan, men at han derigennem har mødt folk, som kunne have megareksi eller tendens til at udvikle det:

– Mange af mine kammerater dernedefra har ikke andet liv end træningen. Det går ud over deres familie og venner, og jeg tænkte derfor, at jeg måtte drosle ned på træningen, da mig og min kæreste skulle have et barn sidste sommer, fortæller Jan.

Træningen har førsteprioritet for en mand med megareksi. Det sociale liv samt job og familie bliver stærkt nedprioriteret. Det kan være med til at udvikle en følelse af ensomhed og i værste fald depression. Samtidig kan ensomhed også netop være motivationen for (over)træningen:

– Jeg kender til et par stykker, som virker ret ensomme, og jeg tror

Når sundhed fører til sygdom

Tendensen ses overalt: Slankekure, rawfood, øko, wellness og detox. Enhver er sin egen lykkes smed i de vestlige samfund, og hvis du søger lykken, så har den 'sande sundhed' et svar til dig

faktisk, det er derfor, de hele tiden løfter vægte, bevidner Jan.

Således kan manden, der startede med at træne for at være sund og flot, ende i en ond cirkel, som det er svært for ham at skubbe sig selv ud af.

Perfektionisme og selvdisciplin. Det er de samme faktorer som ved anoreksi, der gør sig gældende, når en mand udvikler megareksi: Lavt selvværd eller ønsket om at leve op til idealer. Her idealet om at være 'en rigtig mand' – stor og stærk – og gerne den stærkeste. Det kræver perfektionisme og selvdisciplin. I bodybuilding-miljøet kan konkurrencen med andre også gøre sig gældende. Som middel til et ekstra 'boost' af musklerne anvendes sommetider doping (anabolske steroider), og megareksien udvikler sig da til et egentligt misbrug.

– Jeg har aldrig brugt doping, men jeg ved godt, hvor jeg skulle få fat i det, hvis det var. Jeg kender flere, der bruger det nogen gange, du ved, sådan for at man lige ser dét større ud. Man vil jo gerne imponere damerne, griner Jan, da jeg spørger ham om brugen af anabolske steroider i bodybuildermiljøet.

Megareksi er et nyere fænomen i forskningsverdenen og er ikke anerkendt som reel diagnose endnu. I Norge er det dokumenteret, at 20 pct. af unge mænd er i risiko for at udvikle en spise-/kropsforstyrrelse. Fremkomsten af megareksi kan tyde på, at de faktorer, der fører til kropsforstyrrelser, i højere grad

også rammer mænd. Og en af hovedårsagerne er det stigende fokus på sundhed (og skønhed) – idealer skabt af og i samfundet.

De omvendte kønsideal. Der er selvfølgelig også kvinder, der udvikler megareksi, ligesom der er mænd, der udvikler anoreksi. Kvinder med megareksi tilhører gerne bodybuildermiljøet. Mænd, der udvikler anoreksi, er ofte unge, og de stræber mod det omvendte mandeideal end megarektikeren. I modeverdenen er det et forholdsvist nyt mandeideal at være tynd og uden muskler. Fx i den såkaldte hipstertrend, hvor det androgyne look er moderne hos begge køn. Der leges med kønsroller og stereotyper, og det hele mixes i et væld af tve- og tværkønnede tendenser. Hipstermoden ses især i den kreative klasse, hvor det at være tynd udstråler mådeholdenhed, overskud og kontrol. Set i det kønsstereotype perspektiv kan dette være et forfriskende pust til de traditionelle kønsroller, men det helt tynde og afmagrede look skaber risiko for udviklingen af anoreksi hos begge køn.

Sundhed som ideal. Hvor både anoreksi og megareksi er forstyrrelser, hvor udseendet er omdrejningspunktet, er ortoreksi en spiseforstyrrelse, hvor tanker om den 'rigtige' sundhed dominerer. Ortho kan oversættes fra latin til 'at leve rigtigt', og det er netop, hvad dette sidste nye skrig inden for spiseforstyrrelse-diagnostik indebærer: Et

forsøg på at leve så rigtigt og sundt som muligt med den helt rette føde og den rette motion. Gradvis i udviklingen af forstyrrelsen renser personen ud i fødevarerne for kun at indtage det, der anses som helt igennem sundt (uden nogen som helst former for fedt, sukker, tilsætningsstoffer etc). Samtidig dyrker ortorektikeren ekstremt meget motion med det formål at blive sund og veltrænet.

Ortoreksi udvikles af begge køn, men af flere kvinder end mænd, og de, der udvikler sygdommen, er ofte ældre end de, der udvikler anoreksi. Det kan være en kvinde i 30'erne, der starter med en udrenseskur, som pludselig tager overhånd og ender med at styre kvindens liv.

Tidens ænd. Både anoreksi, megareksi og ortoreksi reflekterer samfundets herskende sundheds- og skønhedsideal. Blade, mode og eliteidræt er med til at forstærke de skønheds- og sundhedsideal, der fordrer sygdommene.

I mange år var den tynde kvinde det dominerende skønhedsobjekt i medierne, deraf det store antal anoreksiramte. Efterhånden som billedet af den ideelle mand er blevet mere synligt i medierne, er antallet af mænd med megareksi eller anoreksi steget. I dag ser vi et nyt fokus på sundhed som ideal for lykke og 'det rigtige liv' i offentligheden.

Tendensen ses overalt: Slankekur, rawfood, øko, wellness og detox. Enhver er sin egen lykkes smed i de vestlige samfund, og hvis du søger

lykken, så har den 'sande sundhed' et svar til dig. Som konsekvens heraf stiger antallet af ortoreksiramte.

Skræmmekampagnernes bagside. Det nye sundhedsideal forstærkes af samfundets kamp for sundhed i befolkningen. Man bør derfor sætte spørgsmålstegn ved midlerne i kampen mod overvægt. Er skræmmekampagner det rette middel? Kan man give autentisk sundhedsoplysning uden at forbyde og skabe uopnåelige idealer, som ingen kan leve op til? Kampagner, hvor man ikke skræmmer, men nøjes med at oplyse og tilbyde hjælp? Måske er det muligt at nå de 47 pct. overvægtige danskere uden at medvirke til, at andre skubbes ud i sygelig sundheds- og sygdomsfiksering?

Krops- og spiseforstyrrelser

Megareksi: Ønske om at få større muskler (overtræning + diæt + evt. doping).

Ortoreksi: Ønske om at være så sund som mulig (overtræning + fødevarekritisk).

Anoreksi: Ønske om at være så tynd som mulig (overtræning + sulte + opkast + evt. afføringsmidler).

Bulimi: Ønske om at blive tyndere (overspisning + opkast)

Binge eating disorder: Ønske om at dulme triste følelser med mad (overspisning uden opkast)

Spillet om ligestilling: Der er ikke mange bolde i luften

I dag arbejder den officielle danske sportsverden målrettet med at få flere kvinder i ledelserne. Ligeløn, størrelsen på præmiesummer og kønsbalanceret mediedækning, er der ingen i Dansk Idrætsforbund, der beskæftiger sig med.

AF MARIA RYDAHL AHLGREEN

Når det gælder kampen for ligestilling i sporten, ligger bolden solidt placeret hos Dansk Idræts Forbund (DIF). For en udenforstående feminist er der umiddelbart meget at gøre for ligestillingen i sportens verden – både hvad angår kvinder i ledelse, kvindelige atleter i medierne og kvindelige atleters løn.

Spørger man medlemmerne af DIF om, hvad det største ligestillingsmæssige problem i dansk sport er, peger et klart flertal imidlertid på én udfordring: Manglen på kvindelige ledere. Det er derfor den eneste ligestillingsmæssige udfordring, som DIF har valgt at sætte fokus på. Det gjorde man i 2007 med projektet "Kvinder på toppen".

Tine Teilmann blev første gang valgt ind i Dansk Idræt Forbunds (DIF) bestyrelse i 2009 og genvalgt i 2011. Hun er derudover medlem af IOC Women og Sports Commission, Sports Event Danmark og medlem af styregruppen for Kvinder på Toppen. Tine har arbejdet strategisk og politisk med kvinder og sport samt handicapidræt på både nationalt og internationalt plan.

Tina Fensdal er eneste kvindelige bestyrelsesmedlem ud af 12 i Dansk Håndbold Forbund. Hun blev første gang valgt ind i bestyrelsen i 2007 og genvalgt i 2009 og 2011. Hun begyndte sin foreningspolitiske karriere i Sjællands Håndbold Forbunds (SHF) Eliteudvalg og bestyrelse, som var indgangsvinklen til DHF's politiske udvalg. Tina har selv spillet håndbold, men fandt i en meget ung alder ud af, at hun var en bedre træner og leder. Hun har bl.a. været unionstræner i SHF.

Mandlige ledere avler mandlige ledere. I 2010 var 41 % af medlemmerne af sportsforeninger i Danmark kvinder, mens kun 25 % af lederne i sportsforeningerne var kvinder. Det skyldes, at kvinderne har svært ved at avancere:

– Udfordringen er ofte, at det er svært for kvinderne at komme videre i systemet fra lokalt niveau til regionalt og nationalt niveau, siger bestyrelsesmedlem i DIF Tine Teilmann, som selv er en af de få kvinder, der er nået til tops i sportens ledelsesverden.

Ifølge Tine Teilmann skal man blandt andet se på rekrutteringen:

– De, der rekrutterer, skal kigge efter kvinderne i stedet for at se efter dem, som ligner sig selv. Det er ikke, fordi mændene synes, at kvinderne ikke er gode nok, men de tænker ikke på køn, når de hurtigt skal finde en til et nyt udvalg eller lignende.

Hun bakkes op af det eneste kvindelige bestyrelsesmedlem i Dansk Håndbold Forbund (DHF), Tina Fensdal, som også peger på, at mennesker typisk rekrutterer dem, som ligner én selv.

Dermed reproducerer mændene i sportens ledelse ubevidst sig selv. Samtidig påpeger hun, at det også handler om at have et grundlag af rekrutterere fra. En stor del af problemet er, at det er næsten ikke-eksisterende i DHF:

– I DHF foregår rekrutteringen gennem de lokale unioner, og lige nu findes der ikke mange valgte kvinder ude i distrikterne, fortæller Tina Fensdal.

Kvinderne skal kræve deres ret. Udover at se på rekrutteringen bør vi også rette blikket mod kvinderne selv.

– Kvinderne er ikke så gode til at føre sig frem i denne verden. De stiller sig ikke op og siger 'jeg kan også det her.' Det handler om at arbejde med dem og fortælle, at de også har nogle kompetencer, mener Tine Teilmann.

Kvinderne skal altså klædes bedre på, og støttes gennem netværk og mentorordninger. I forbindelse med projektet 'Kvinder på toppen' holdt DIF forskellige netværksmøder med henblik på at klæde kvinderne bedre på til et job på lederniveau. Netværksmøderne handler både om de opgaver, man skal varetage som leder i DIF, og de kompetencer, der bliver efterspurgt, når ledere rekrutteres. Mest af alt handler det om netværk, da erfaringer har vist, at det er altafgørende.

Den bedste 'mand' på holdet. Tine Teilmann og Tina Fensdal er enige om, at bestyrelseskvoter for kvinder i ledelsen ikke er vejen frem. Formålet er ikke at få flere kvinder ind i ledelsen, fordi de er kvinder.

– Det handler ikke bare om at få flere kvinder ind, fordi de er kvinder, men om, at der kommer flere holdninger i spil, når også kvinder er repræsenteret – hvorfor skal kvinder ikke også have en stemme? Spørger Tine Teilmann retorisk.

Også Tina Fensdal understreger, at enhver forening fortjener den bedste ledelse:

– Det skal være den bedste mand/kvinde på posten, og det skal være kompetencer frem for køn, fastslår hun.

Succes, lige muligheder og ligeløn. I dag tjener herrelandsholdet i håndbold flere penge end kvindelandsholdet. Det er ikke, fordi de er mænd, men fordi de har succes. Da kvindelandsholdet havde stor succes, og mændene klarede det mindre godt, fik kvinderne også mere i løn end mændene.

– Vi er afhængige af sponsoraftaler, og det er nemmere at sælge et produkt, som er succesfuldt, fortæller Tina Fensdal og tilføjer:

– Jo mere man vinder, jo nemmere er det at sælge, og jo flere penge er der til lønninger.

Det gælder ligeledes sponsorater til klubberne.

– I dag er der større interesse for herrehåndbold på klubniveau, og derfor får mændene også her mere end kvinderne. Det betyder, at kvinderne i klubhåndbold også får dårligere vilkår end mændene, fordi man ikke har de samme midler til rådighed, siger Tina Fensdal.

En yderligere udfordring, som DHF er meget opmærksom på, er kvindelandsholdets mulighed for at forene håndbolden med familielivet. Landsholdsspillerne er mellem 20 og 35 år, hvilket også er den periode, hvor mange vælger at stifte familie. DHF gør derfor meget for, at det kan lade sig gøre at spille på landsholdet og samtidig have plads til mand og barn. Fx ved at sørge for, at mænd og børn har mulighed for at være med, når kvinderne spiller kampe og turneringer.

TV2 Sporten har ingen ligestillingspolitik. I dag handler 85 % af artiklerne i de skrevne sportsmedier om mænd, og kun ét ud af otte tv-indslag om sport handler om kvinder. På TV2 Sporten er man bekendt med denne ulighed, men det er ikke noget, som fylder sportsafdelingens bevidsthed:

– Vi prioriterer den 'store' sport og de store stjerner, og de sportsgrene, hvor danskere på internationalt niveau klarer sig godt. Vi prioriterer ikke ud fra, om der er tale om kvinde- eller mandesport eller kvindelige eller mandlige stjerner, fortæller TV2 Sporten.

TV2 Sporten og de andre sportsmedier, som ikke modtager licens, har en helt anden dagsorden end ligestilling. I modsætning til statsfinansierede medier er man

afhængig af reklamepenge fra sponsorer. Det er en virksomhed, som skal køre rundt, og det handler om at få flest muligt til at tænde for fjernsynet og se med. Derfor må man henvende sig bredt til befolkningen og vise de mest interessante historier, som flest seere gerne vil se. På TV2 sporten spørger man derfor sig selv:

– Hvordan servicerer vi bedst muligt vores seere, så vi også kan overleve i fremtiden? I den sammenhæng fylder ligestilling ikke noget, fortæller redaktionen til KvindenøSamfundet.

Derfor prioriteres herrehåndbold højere end kvindehåndbold i dag. Argumentationen er den samme, når det gælder tennis. Caroline Wozniacki dækkes massivt, hvorimod de mandlige tennisspillere næsten ikke nævnes, da de ikke klarer sig særlig godt.

– At kræve ligestilling i sportsnyheder svarer i min optik nærmest til at kræve ligestilling mellem sportsgrenene, lyder det fra TV2 Sporten. Og det handler altid om at vise den bedste historie.

...og DIF har ingen mediepolitik. DIF har taget problemstillingen med kvinder i ledelsen op, men man arbejder ikke med de andre udfordringer i forhold til ligeløn og afbalanceret mediedækning.

Tine Teilmann forklarer:

– Vi vil ikke skyde med spredehagl. Det tager tid at bearbejde dem, som sidder der. Vi prøver at gøre det oppe fra – inspirere og motivere forbundene til at gøre noget mere. Det er intentionen, at de skal bringe det videre og sætte det på deres dagsordenen.

Holdningsændring blandt mænd og kvinder. Tine Teilmann og Tina Fensdal er enige i, at det handler om en holdningsændring, hvis vi skal have mere ligestilling i sporten. Der er nogle kulturelle barrierer og holdninger i samfundet, som skal bearbejdes. En af konklusionerne fra projektet 'Kvinder på toppen' er, at mænds holdning har en stor betydning.

Det er vigtigt, at der er nogle mænd, som stiller sig forrest, og som synes, at det er ærgerligt at gå glip af de dimensioner, som kvinder kan bidrage med, siger Tine Teilmann.

En ligeså vigtig faktor i ligestillingsspillet er kvinderne. Krav om ændringer skal komme fra pigerne selv, pointerer Tina Fensdal og uddyber:

– Det handler også om pigernes eget syn på sig selv. Nogle gange, så giver de op og siger, at sådan har det altid været – de skal turde at sige fra på nogle områder. Ligestilling i sporten kommer ikke af sig selv. Man skal kæmpe for den!

BØGER

Forplantningskvaler

AF MIA H. KRISTENSEN

Kristina Nya Glaffey uddeler verbale lussinger til fertilitetsindustrien, hetero'er, homo'er, udkantdanmark og overskudsforældre fra Nørrebro.

I *Padder og krybdyr* får fordomme og stereotyper frit løb, når læseren lukkes ind i den lesbiske fortællers overvejelser og til tider ambivalente følelser og tanker omkring familieførøgelse, donorgraviditet og børn. Bogen stiller myriader af spørgsmål, men giver kun meget få svar. Til gengæld er de mange spørgsmål både relevante og vedkommende for alle – såvel hetero'er som homo'er, der overvejer hvorvidt, hvordan og med hvem familieførøgelsen skal foregå.

Tonen i bogen er sarkastisk, og ingen undgår at få en sviner med på vejen af fortælleren. Dog er hun heller ikke for fin til at gøre grin med sig selv og sine ligesindede.

Den pengegriske Stork. Et emne, den kritiske fortæller tager under kærlig behandling, er fertilitetsbehandlingen og hele det kommercielle marked, der følger med. Blandt andet bliver Nina Storks fertilitetsklinik beskrevet som en pengemaskine, hvor politiske mo-

tiver og idealisme kun er et dække for finansieringen af Storks egne udgifter på piña colodas, som fortælleren forestiller sig, hun ligger og nyder under kokospalmerne på Bahamas. Storks hjemmeside, med sine voldsomme metaforer, får ligeledes nogle skarpe kommentarer med på vejen:

– Advarer: Alvorlig lækage fra det strømførende kabel til selvcensuren observeret, professionel assistance

tilkaldt. Er der en dansklærer til stede, der vil være så venlig at bytte metaforerne i den ældre dames blækhus ud, så de forbigående ikke får sukkerstadset fra poesibøgerne på sig.

Et fænomen, som også får verbale lussinger, er luksus krydstogtsferier på Atlanterhavet. Disse ferier beskrives af ejerne som et homo-only ikke-diskriminerende miljø, hvor regnbuefamilier trygt kan holde ferie med ligesindede. Men af den skeptiske fortæller forvandles ferieopholdet til et hardcore kommercielt foretagende, hvor 'pengelekkerne' skovler dollars ind fra naive homoforældre, der forgæves forsøger at købe sig en plads i kernefamiliens rækker. Her gengives en række af onlineshoppens udvalg af diverse merchandise:

– Når man klikker på linket til Rosie's Family Vacations' online-shop, popper der et vindue op med et stort udvalg af merchandise, alt sammen påtrykt firmaets logo, der forestiller en imiteret børnetegning af to kvinder i gule, trekantede kjoler og to glade børn, der holder hinanden i hånden: Et par sorte og hvide boksershorts, et par lyserøde hotpants, et par tangatrusser, en

hunde-T-shirt, et vægur, en teddybjørn, et etui til kørekort, en termokop, en hundeskål, en hagesmæk og et kæmpestort skilt til at hænge om halsen, hvor det stod: Jeg er også blevet taget i røven af æresmedlemmerne af Pengelebbernes Interesseorganisation.

Også heteroland får hård medfart.

Men heller ikke Heteroland går uramt forbi. Dets indbyggere, med den evige trang til at gå uendeligt meget op i sit biologiske bagland, får en hård medfart.

– Det er muligt, at alle andre mennesker i hele verden interesserer sig for deres biologiske ophav, men det er os her i lebbesatellitten, der har fat i den lange ende. Tilbage var der bare at håbe på, at barnet

hurtigst muligt fik sig en længere videregående dekonstruktivistisk uddannelse, der ville gøre det i stand til at vende ethvert argument på hovedet og bruge det til sin egen fordel.

Det nye i denne roman, og det som også gør den så befriende sjov, er, at fortælleren tilhører en minoritet, som ikke ofte høres eller ses i en position, hvor de er i stand til at gøre grin med andre. I en dansk sammenhæng er sjove lesbiske i hvert fald et særsyn.

Padder og krybdyr er en sjov og intelligent bog, og den er næsten umulig at lægge fra sig. Tempoet er hurtigt og sætningerne lange. Nogle steder strækker de sig over syv sider, hvilket også gør bogen svært tilgængelig. Man skal holde

tungen lige i munden, når man pløjer sig igennem den 133 sider lange bog. Den opremsende stil er lige ved at blive for meget nogle steder, men ikke desto mindre vil jeg anbefale bogen til alle, der kan lide at grine af andre, men bestemt også sig selv.

Har du lyst til meningsfuld fundraising?

Gør en forskel for voldsudsatte kvinder

Dansk Kuindesamfunds Krisecenter har brug for frivillige fundraisere, der har lyst til at skabe bedre muligheder og rammer for de kvinder og børn, der er på vej mod en tilværelse uden vold. Som fundraiser hos os, arbejder du med donorrelation og indsamling af større og mindre gaver.

Vil du vide mere, så besøg os på www.krisecenteret.dk eller skriv til info@krisecenteret.dk.

Dansk Kuindesamfunds Krisecenter
Vodroffsvej 40, 1900 Frederiksberg C

KVINDEN & KLUMMEN

Fødsler på samleband

AF METTE BUNDGAARD

I disse sparetider, hvor der bliver skåret ned overalt, er der et område, jeg specielt er bekymret for. Fødselsgangene. Regeringen, regionerne og ikke mindst medierne har så stort fokus på det økonomiske, at det psykiske bliver glemt i processen.

Når der sker store forandringer i menneskers liv, har vi brug for ekstra omsorg og tryghed.

Det gælder også de gravide, der skal til at klemme deres nyeste guldklump ud af kroppen. De har særlig brug for at føle sig trygge og i gode hænder. Derfor giver det ikke mening for mig, at man nu laver fødsler på samleband.

Det er to år siden, jeg fødte min dejlige lille datter på Rigshospitalet, og jeg må desværre sige, at det ikke er et positivt minde, jeg har om sygehusvæsnets fødsels-gange.

Jeg var advaret af personalet om, at jeg som anden-gangsfødende ikke fik lov til at overnatte på sygehuset, men ville blive sendt hjem fem timer efter fødslen. Selvom det ærgrede mig, var jeg indstillet på, at det skulle blive et kort visit. Men at jordemoderen, en halv time efter at jeg havde født, spurgte, hvornår vi havde tænkt os at tage hjem, var jeg sgu ikke forberedt på.

Min kæreste og jeg kiggede på hinanden, grinte og tænkte, det er da løgn. For det virkede uvirkeligt, og jeg sad med en følelse af, at der stod en kø af gravide

udenfor døren og ventede på at komme til. Vi gik før de fem timer var gået, med en stressende og underlig følelse af, at vi ikke var velkomne det sted, som lige have huset mit livs andet mirakel.

Ikke nok med det; da vores sundhedsplejerske kom forbi en uges tid efter, konstaterede hun, at min datter var meget gul. Hun anbefalede os straks at tage hende til lægen. Heldigvis lå hun kun lige på grænsen af, hvor gul man må være af gulsot, før det skal behandles, og lægen mente, at hun nok skulle komme sig uden behandling.

Men jeg kan ikke lade være med at undre mig over, at man sender andengangsfødende hjem så hurtigt, når nu sådan noget som gulsot ikke altid kan ses i de første timer efter fødslen. Og hvordan kan man bare gå ud fra, at blot fordi en kvinde har født en gang før, så har hun styr på det hele og kan klare sig selv, blot et par timer efter fødslen?

Anden gang var jeg lige så usikker som første gang, og min anden fødsel blev lige så slem som min første. Så mit råd til regeringen og regionerne er at give minimum 24 timer på hospitalet til alle fødende. Vi skal da for fanden passe på de små mennesker og deres mødre! Det burde være vores ret at få den bedste start på livet, og her må vi ikke lade hånt om det følelsesmæssige – økonomisk krise eller ej.

Kvindene&Samfundets faste redaktion:

Ida Blinkenberg Lidell, cand.mag. i moderne kultur
ø kulturformidling.

Mette Bundgaard, grafisk designer og blogskribent.

Rikke Drejer, cand.scient.pol. og HD i organisation.

Fabijana Popovic, cand.soc. i Politisk Kommunikation og
Ledelse.

Maria R. Ahlgreen, cand.scient.pol., MA in International
Relations.

Thea Ann Spe Pedersen, stud.psych.

Sara Tønner Hansen, stud.mag. i kommunikation.

Nynne-Cecilie Schmidt, stud.mag. i historie.

Lisa Holmfjord, socialrådgiver, MA i retorik og
kommunikation.

Mette Marie Stæhr Harder (ansuh. redaktør), cand.scient.
pol.

Gæsteskribenter og anmelder:

Mia Høwisch Kristensen, cand.mag i kultur, sprog-
og kønsstudier.

Geske Lilsig, journalist.

Kvindene&Samfundet udkommer i 2012

i 2 ordinære udgaver.

Annoncer optages efter aftale.

Indlæg offentliggøres på

www.danskkvindesamfund.dk

Medlemskab af Dansk Kuindesamfund inkl. abonnement
på Kvindene&Samfundet koster: 225 kr. pr. halvår.

For studerende 150 kr. pr. halvår.

Vil du i kontakt med Dansk Kuindesamfund?

Sekretariat

Niels Hemmingsens Gade 10, 3., 1153 København K

T: 33 15 78 37 (tirsdag og torsdag kl. 10 - 15)

E: sekretariat@danskkvindesamfund.dk

Dansk Kuindesamfunds Kredse og Netværk:

Frederikshaun/Sæby

Alice Fredborg Sørensen

Karetmagervej 24

9300 Sæby

T: 98 46 16 60

Hellerup

Susi Alsfelt Riise-Knudsen

Fortunvej 41

2920 Charlottenlund

T: 39 64 40 10

E: susi_riise_knudsen@hotmail.com

Horsens

Birgitte Ørnstrup

Byuangen 81

8700 Horsens

T: 75 65 81 61

E: birgitteorn@gmail.com

Kolding

Inger Olsen

Haslevej 15

6000 Kolding

T: 75 52 35 17

København

Anne-Marie Krøyer

Holger Danskes Vej 79, 4.tv.

2000 Frederiksberg C

T: 44 98 50 42

E: anne-marie@mail-online.dk

Odense

Karen Husgar

Krokusvej 5

5000 Odense C

T: 25 17 20 58

E: khusgar@youmail.dk

Roskilde

Henriette Koefoed

Store Stensager 6

Højby

4320 Lejre

T: 46 48 11 43

Thy/Mors

Mette Lund

Fuglesøparken 32

7900 Nykøbing Mors

T: 97 72 25 55

E: mette@lund.mail.dk

Vejle

Kirsten Dalager

Horsuangen 10

7120 Vejle

T: 75 81 53 46

E: kirsten.dalager@gmail.com

Århus

Anne Louise Hyldal

Jærggårdsgade 21, 1.

8000 Århus C

E: annelouisehyldal@gmail.com

Kuindenetværk for Nordjylland

Randi Stub Petersen

Ottrupgård 9

9520 Skørping

T: 41 10 88 12

E: randistub@mail.dk

PORTRÆT MANU SAREEN

Ligestilling skal tænkes ind overalt

AF GESKE LILSIG

Det var en overraskelse for den 44-årige politiker, socialpædagog og konfliktmægler Manu Sareen, da han blev udnævnt til minister. Men at være minister for ligestilling flugter fagligt fuldstændig med, hvad Manu Sareen har beskæftiget sig med hele sit voksne liv.

– Jeg har stort set ikke bestilt andet end at arbejde med kvinder, jeg har skrevet bøger om det, jeg har haft min gang på krisecentre og arbejdet for LOKK. Så den faglige ballast, den har jeg, forsikrer en fortravlet, men afslappet Manu Sareen.

Vold mod kvinder. Flere oplevelser har sat sit præg på Manu Sareen, både på det faglige, personlige og politiske plan. Det ene er vold mod kvinder:

– Når du sidder med kvinder, der er tæsket gule og blå – så gør det stort indtryk, siger den nye ligestillingsminister, der fortsat vil lægge stor vægt på at bekæmpe volden.

Det andet er en succesoplevelse:

– Jeg var i Marokko under ‘Det Arabiske Initiativ’ og underviste højesteretsdommere i konfliktløsning. For dem var skilsmisssager lig med forsoning. Og forsoning – det betød bare at få kvinden hjem til manden igen. Vi lærte dem mægling og at lytte til begge parter. Det er noget af det bedste, jeg har lavet i mit liv!, fortæller en glad minister.

Ligestillingen går for langsomt. Hvis der er noget, der er kommet bag på Manu Sareen – nu hvor han er trådt ind i ligestillingsarbejdets maskinerum – så er det, at der er områder, hvor det går utroligt langsomt med ligestillingen. Som eksempler nævner han, at der under den sidste regering kun blev lavet ligestillingsvurderinger af fire lovforslag ud af 100! Ministeren nævner også det kønsopdelte arbejdsmarked.

– Det har virkelig overrasket mig meget, hvilke konsekvenser det har – tænkt ud i livsperspektiv – hvor meget lavere pension kvinder for eksempel får!

Manu Sareen mener, at der er en indædt vanetænkning at gøre op med.

– Jeg spurgte en dag min datter, hvad hun ville sige til at blive ingeniør. Det eksisterede slet ikke i hendes hoved! Det kan vi ændre på. Holdningsbearbejdning er så vigtigt – og det virker, fastslår Manu Sareen. Det kan blive sejt for piger at vælge naturvidenskabelige fag og sejt for drenge at vælge omsorgsfag.

Ligestilling i centrum. Ligestillingsministeriet er et holdningsministe-

rium. Hvis der skal rykkes nogen ting på ligestillingsområdet, er det ikke nok at lovgive om det. Manu Sareen ser det som sin opgave at koordinere og implementere ligestilling overalt i lovgivningen.

– Der kommer mere gang i den – det kan jeg love jer for, forsikrer vores nye ligestillingsminister.

– Vi skal forstå, at alle mennesker i det her land skal have de samme muligheder for at forme samfundet. Og det vil gavne hele samfundet!

Manu Sareen fører sin højre hånd helt ud til siden og siger:

– Ligestilling har været noget, der ligger herude ... Ministeren vifter med hånden. Så trækker han sin hånd helt ind til sig og lægger den på hjertet.

– Jeg vil have ligestilling helt herind – i centrum af det hele!